

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **P. T. H. Y.**, zastoupené Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2015, č. j. MV-52062-23/SO/sen-2013, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 11. 2015, č. j. 57 A 87/2015 – 53, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e o d m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ve správním řízení byla řešena otázka důvodnosti žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 11. 1. 2013, č. j. OAM-83266-45/DP-2011, platnost povolení neprodloužilo, neboť údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídaly skutečnosti. Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 11. 2013, č. j. MV-52062-4/SO/sen-2013, zamítla pro opožděnost.

[2] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) poté rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2013, č. j. MV-52062-4/SO/sen-2013, zrušil z důvodu jeho nesrozumitelnosti a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná, vázána názorem krajského soudu, vydala ve věci nové, v záhlaví označené rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně opět zamítla s tím, že eliminovala ty části svého dřívějšího rozhodnutí, které krajský soud pokládal za nesrozumitelné.

[3] Zároveň, po zrušení prvního rozhodnutí žalované krajským soudem, probíhalo na základě kasační stížnosti žalované řízení před Nejvyšším správním soudem. Ten rozsudkem ze dne 6. 8. 2015, č. j. 2 Azs 101/2015 – 32, zrušující rozsudek krajského soudu zrušil. Krajský soud poté respektoval právní názor Nejvyššího správního soudu a (v pořadí první) žalobu žalobkyně zamítl jako nedůvodnou, čímž první rozhodnutí žalované (laicky řečeno) „obživlo“, a existovala tak vedle sebe dvě pravomocná rozhodnutí žalované, jimiž bylo odvolání žalobkyně shledáno opožděným.

[4] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně (v pořadí druhou) žalobu ke krajskému soudu. Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) napadené rozhodnutí zrušil s poukazem na zásadu *non bis in idem*, podle níž nelze o jedné a téže věci rozhodnout dvakrát. Současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení s tím, že má nalézt řešení neodporující shora jmenované zásadě.

[5] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) proti napadenému rozsudku brojí (v pořadí taktéž druhou) kasační stížností, v níž mimo jiné označuje postup krajského soudu za formalistický a domnívá se, že krajský soud měl napadené rozhodnutí buď a) zrušit, avšak již nevracet věc žalované k dalšímu řízení, anebo b) prohlásit za nicotné.

[6] V reakci na podání kasační stížnosti žalobkyně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti stěžovatelky odkladný účinek, a podotýká, že stěžovatelka, ač je k tomu podle napadeného rozsudku povinna, ve správním řízení nepokračuje. Žalobkyni je známo, že podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), je k podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti oprávněn pouze stěžovatel. Má však za to, že soudní řád správní výslovně nezakazuje, aby návrh podala i ona jakožto účastnice řízení. Odkazuje na znění § 73 odst. 2 s. ř. s. a odůvodňuje svůj návrh tím, že nepřiznáním odkladného účinku by bylo nepřiměřeně zasaženo do jejího práva na soukromý a rodinný život (na území České republiky pobývá se svým manželem L. P. H.) jakož i práva na spravedlivý proces.

[7] Stěžovatelka k návrhu žalobkyně konstatovala, že o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně již bylo pravomocně rozhodnuto, a to rozhodnutím ze dne 21. 11. 2013, č. j. MV-52062-4/SO/sen-2013, potvrzeným rozsudkem krajského soudu, který byl vydán v návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 101/2015 – 32. Žalobkyně přitom byla přípisem ze dne 18. 1. 2016 informována o tom, že ve věci jejího odvolání další rozhodnutí vydáno nebude, neboť by se tím stěžovatelka dostala opět do rozporu se zásadou *non bis in idem*.

[8] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat*. Z dikce citovaného ustanovení je zřejmé, že návrh na přiznání odkladného účinku může být v řízení o kasační stížnosti podán pouze ze strany stěžovatele. To znamená, že jej může podat žalobce, žalovaný, popř. osoba zúčastněná na řízení, avšak pouze za předpokladu, že je současně taktéž stěžovatelem, tedy osobou, jež zahájení řízení před Nejvyšším správním soudem vyvolala podáním kasační stížnosti. Jinou osobu soudní řád správní k podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neopravňuje, ani kdyby měla ke vznesení návrhu závažné důvody.

[9] K tvrzení žalobkyně, že soudní řád správní výslovně nevylučuje podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti osobou odlišnou od stěžovatele, Nejvyšší správní soud konstatuje, že § 107 odst. 1 s. ř. s. je třeba chápat jako ustanovení obsahující taxativní výčet oprávněných navrhovatelů, a těmi jsou pouze stěžovatelé. Návrh osoby odlišné od stěžovatele tudíž nemůže být úspěšný.

[10] Žalobkyně v nyní posuzované věci není stěžovatelkou, neboť kasační stížnost proti napadenému rozsudku nepodala, a tedy řízení před Nejvyšším správním soudem neiniciovala. Není jí tudíž dána aktivní procesní legitimace k podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento procesní nedostatek je přitom snadno zjištělný již ze samotného návrhu žalobkyně, nemusí být složitě odůvodňován ani dokazován. Proto je třeba návrh žalobkyně

pokračování

na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

[11] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že ani v případě, že by žalobkyně byla oprávněna podat návrh, by jí přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v její situaci nemohlo pomoci. Přiznáním odkladného účinku by totiž mohlo dojít k pozastavení účinku napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí, což znamená, že by právní poměry byly upraveny tak, jako by (krajským soudem zrušené) napadené rozhodnutí vůbec nebylo vydáno. První rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2013, č. j. MV-52062-4/SO/sen-2013, které „obživlo“ a je pravomocné, a jímž bylo pro opožděnost zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. OAM-83266-45/DP-2011, kterým se žalobkyni neprodlužuje platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, by však právní účinky nadále vyvolávalo. Nejvyšší správní soud totiž obecně nemůže přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti překročit rámec řízení vymezený tím, čeho může žalobce při maximálním možném úspěchu ve věci dosáhnout, čímž je v posuzované věci zrušení napadeného rozhodnutí, nikoli však zrušení dřívějšího druhostupňového rozhodnutí ze dne 21. 11. 2013, č. j. MV-52062-4/SO/sen-2013. Pozastavit i účinky zmíněného dřívějšího rozhodnutí žalované, potažmo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, Nejvyšší správní soud vzhledem k předmětu řízení nemůže. (Ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je podstatné, že předmětem přezkumu správními soudy je zde výhradně zákonnost odmítnutí odvolání pro opožděnost, takže ani plný úspěch ve věci žalobkyně by nemohl bezprostředně přivodit pozitivní rozhodnutí o její žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.)

[12] Toto rozhodnutí nemá žádný vliv na rozhodnutí o důvodnosti kasační stížnosti, tj. ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu